

τη παραγράφω ἀφῆρθη ἡ ἀπόδοσις τῆς δευτέρας προτάσεως, ἔχουσα ὡς ἐξῆς: ἡ ἀνταπόκρισις ἐκείνη... διέλαθε τὴν ὀξείαν προσοχὴν καὶ μελέτην τοῦ τόπου... Ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ στήλῃ τῆς πρώτης σελίδου, στιχ. ιε., ἐγράφη πρὸς ἀλλήλας σχέσεις τῆς Ἑλλάδος ἀντί: πρὸς ἀλλήλας σχέσεις τῶν δυκάμεων.

ΔΗΛΩΣΙΣ ΔΗΜΑΡΧΟΥ

Φίλοι Συμπολίται,

Ἀποτείνομαι πρὸς τὸν καλὸν ἐκείνον λαὸν τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις ὄλωσ ἀνεξάρτητος, καὶ ἐναντίον τῆς θελήσεως καὶ πίεσεως τοσοῦτων ἰσχυρῶν, μὲ ἐξέλεξε Δήμαρχόν του, διὰ τοιαύτης καταπληκτικῆς πλειονοψηφίας.

Πλείστα ὅσα ἐγράφησαν κατ' αὐτὰς εἰς τὰς ἐφημερίδας, πλείστα ὅσα ἐσυκοφαντῆται ἐχαλκεύθησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ τῶν ἐχόντων συμφέρον νὰ μειώσωσι τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν ἀγάπην ἣν τρέφετε πρὸς ἐμέ. Καίτοι πεποιθώς, ὅτι κατενοήσατε εὐθύ: ἐξ ἀρχῆς τὸ ἐκλογικὸν αὐτὸ τέχνασμα τῶν ἀντιθέτων, ὅπερ μεταχειρίζονται συνήθως πρὸ τῶν ἐκλογῶν, ὅπως ἀφάρπασωσι τὰς ψήφους τῶν εὐπιστοτέρων, καὶ ὅτι οὐδὲ ὄλωσ ἐδώκατε προσοχὴν εἰς τὰ κατ' ἐμοῦ γραφέντα, μὲ ὄλα ταῦτα διὰ μακρᾶς ἐκθέσεώς μου, ἀνῆρσα πάντα τὰ κατ' ἐμοῦ δημοσιευθέντα, ἀποδείξας οὕτω τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὅποιον ἐδημοσιεύθησαν ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῶν ἐκλογῶν.

Ἀποτείνομαι πρὸς ὑμᾶς, ἐν πάσῃ εὐκρινείᾳ σᾶς διαβεβαίω μὲθ' ὄρκου τιμῆς, ὅτι οὐδέποτε ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μου καὶ ἐν γνῶσει μου ἐγένετο ἔστω καὶ ἡ παραμικρὰ κατὰ χροῆσις, διεχειρισθῆν πάντοτε καὶ θέλω καὶ εἰς τὸ μέλλον διεχειρισθῆ τὰ τοῦ Δήμου, τιμίως καὶ εὐδυνειδίχτως, σεβό-

μενος, ἐκτιμῶν, καὶ δικαίων τὰς ψήφους τῶν συνδημῶν μου.

Οὐδεὶς βεβαίως ὀλιγαμάρτητος, τὸ ἐμὸν δὲ ἀμάρτημα, ὀπερ ἀναγνωρίζω, καὶ δημοσίως ἤδη μὲ ὄλον τὸ θάρρος τῆς ἀληθοῦς τιμιότητος ὁμολογῶ, εἶνε, ὅτι ἠναγκάσθην κάποτε, νὰ ἐκτελέσω ἀναγκαιοτάτας καὶ κατεπειγούσας τοῦ Δήμου ἐργασίας, παραβλέπων ἐνίοτε, τύπους τινάς, τῶν ὁποίων ἡ ἀκριβὴς τήρησις ἤθελε ματαιώσῃ αὐτὰ τὰ ἔργα καὶ μηδενίσει αὐτῶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν· τοῦτο δὲ ἔπραξα ἕνεκα τοῦ ὑπερμέτρου ἰσως ζήλου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐμφοροῦμαι πρὸς ἐκτελεσιν χρησίων Δημοτικῶν ἐργασιῶν.

Ἐπειδὴ δὲ σκοπεῖω νὰ ἀφιερῶσμαι ἐτι καὶ τὴν παρούσαν τετραετιανὴν δραστηρίως ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας πόλεως, σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐπιστήσῃτε μεγάλως τὴν προσοχὴν σας κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν Δημοτικῶν Συμβούλων, χωρὶς νὰ λάβῃτε ὑπ' ὄψει τὰ ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ἐπίτηδες δημοσιευόμενα, ὅπως κατορθωθῇ ἡ ἐκλογὴ ἀντιθέτων μου, πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἔχω ἀντίπραξιν ἐν τῷ Δημοτικῷ Συμβουλίῳ.

Ἐν Ἀθήναις, 16 Σεπτεμβρίου 1883

Ὁ ὑμέτερος
Δ. Σουτζῆς

ΦΡΙΚΤΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Θεσσαλονίκη, 14 Σεπτεμβρίου

Τὸ γυμνάσιόν μας ἐκλείσθη, ἐσφραγίσθη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἐπεμβάσης κατ' αἴτησιν τῶν μακαρίων προσετύτων τοῦ ἡμετέρου Ἑλληνισμοῦ. Τὰ σχολεῖά μας περικλείουσιν ἤδη ἐν ἑαυτοῖς ἐρημίαν καὶ ἀράχνας. Οἱ ταλαίπωροι θαμῶνές των συναγελάζονται ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ τοῖς καφενεῖσις, προβαίνοντες ἐν βήματι ἀμφιβόλῳ, ἐν κατηφείᾳ καὶ σπαρα-

7 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 7

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάνου.

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 571)

— Δὲν ξέρω. Ἀλήθεια. . . προσέβηκεν ὁ μαρκήσιος βλέπων τὴν ἀδελφὴν του δυσπιστοῦσαν. Φαντάσου ὅτι ἀπεπλανήθη ἐν εἰς τὰς γαίας τοῦ Πόν· Ἄβρον καὶ ἐκεῖ συνήντησα ἄλλον κυνηγόν, ὅστις μοῦ ἔκανε παρατηρήσεις καὶ μ' ἐρώτησε ποῖος εἶμαι μὲ πολλὴν ζωηρότητα καὶ μὲ ἀπειλητικὸν ὕφος. Ἀλλὰ μὲ μίλις ἔμαθε τὸ ὄνομά μου ὄχι μόνον ἐγένετο ἀμέσως συμβιβαστικώτερος, ἀλλὰ ἐφέρθη καὶ πολὺ εὐγενῶς, ἀναγκάσας με σχεδὸν διὰ τῆς βίας νὰ δεχθῶ ὅ, τι εἶχεν εἰς τὸν σάκκον μου.

— Νά! αὐτὸ εἶνε πολὺ παράξενο· μήπως αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος ἤθελε νὰ γελάσῃ με σέ;

— Ἄ μπά! ἐξ ἐναντίας ἐφαίνετο ὅτι ἐπεθύμει πολὺ νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ. . . Καὶ ἀφοῦ μοῦ ἔκανε τὸ δῶρον, ἐφυγε δρομαίως διὰ νὰ μὴ μπορέσω νὰ τὸ ἀρνήθῳ.

— Ὁ κύριος μαρκήσιος μοῦ ἐπιτρέπει νὰ τὸν ἐρωτήσω κατὶ τι; ἠρώτησεν ὁ κ. Μπασελίνος, ὅστις ἤκουε τὴν διήγησιν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Κλαίρης μετὰ προσοχῆς.

— Ὡ βέβαια! ἐρωτᾷτέ με, σᾶς παρακαλῶ, ἀγαπητέ μου κύριε.

— Τί ἀνθρωπος ἦτο αὐτὸς ὁ κυνηγός;

— Ἐνας ψηλός, μελαχροινός, μ' ἕνα στακτὶ καπέλλο καὶ μὲ μία βλούζα.

— Ἄ! Ἄ! αὐτὸς εἶνε, ἀνέκραξεν ὁ συμβολαιογράφος. Μπορῶ νὰ σᾶς εἶπω λεπτομερείας περὶ τοῦ μυστηριώδους δωρητοῦ. Εἶνε ὁ κύριος Δερβλάυ.

— Ὁ κύριος Δερβλάυ; ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος, κοκκουλόμενος μὲ μία βλούζα ὡς χωρικός, καὶ φορῶν ἕνα καπέλλο λαθρεμπόρου; Ἀδύνατον.

— Μὴ λησμονεῖτε, κύριε μαρκήσιε, ὑπέλαβε μειδιῶν ὁ κύριος Μπασελίνος, ὅτι ἡμεῖς ἐδῶ εἴμεθα ἀγροτικοὶ κυνηγοί. Ἐμε, ὅστις ἔχω τὴν ἀξίωσιν ὅτι ἐνδύομαι εὐπρεπῶς ἐν τῷ καθημερινῷ βίῳ, ἀν μὲ συνηγάτε εἰς τὸ ἄκρον κανενὸς δάσους, θὰ μ' ἐφοβήσθε. Εἶνε ὁ κύριος Δερβλάυ, μὴ ἀμφιβάλλετε. Καὶ ἂν δὲν τὸν ἀναγνωρίζα ἀπὸ τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποῖαν

Ξικαρδίω ἐλεεινότητι ἐνώπιον τῶν ἄλλοεθνῶν συναδέλφων μετ' ἐπιδεικτικῆς καὶ φανατικῆς ζήλου φοιτῶντων εἰς τὰ καλῶς κατηρτισμένα καὶ δραστηρίως λειτουργοῦντα καταστήματα τῶν. Ὁ ἅγιος ἡμῶν Μητροπολίτης, οἱ σεβάσμιοι δημογέροντες, οἱ δίκαιοι προεστώτες καὶ οἱ ἐνθερμοὶ κομματάρχαι καθ' ἑκάστην διασκελίζουσι τὴν εἰς τὸ Διοικητήριον ἄγουσαν, συναντῶνται ἐκεῖ μετὰ τοὺς κακοκεφάλους ἀντιπροσώπους τῶν ἰσαφλήδων, καταφέρονται οἱ μὲν κατὰ τῶν δὲ, αἰτοῦσι τὴν ἐξομάλυνσιν τῶν διαφορῶν αὐτῶν, τὴν λύσιν τῶν ἐθνικῶν αὐτῶν ζητημάτων παρὰ τοῦ ἰδαρέ μεδζιλίς. . . Ζητοῦμεν δικαιοσύνην! Κάτω ὁ ταραχοποιὸς λαός, κάτω οἱ ριζοσπαστικοὶ κομματάρχαι! Ζήτωσαν οἱ δεσποτικοί! Κάτω οἱ κοτσαμπασίδες! Κάτω οἱ ἀντιδεσποτικοί! Ζήτωσαν τὰ πάθη! Οὐαὶ ἡμῖν! !

Δὲν εἶνε πράγματι εὐάρεστος, ὑπερτρισευάρεστος ἡ παροῦσα τῶν σχολειακῶν μας, τῶν κοινοτικῶν μας ἐν γένει κατάστασις; — Ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει, ἀφ' οὗ ἡμεῖς αὐτοὶ τὴν ἐπεθυμήσαμεν τοιαύτην ἀφ' οὗ ἡμεῖς αὐτοὶ τὴν προγάγομεν εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τὸ ἐπιζηλόν· ἀφ' οὗ ἡμεῖς αὐτοὶ ἐφροντίσαμεν καὶ φροντίζομεν νὰ κατακρημνίσωμεν ἄρδην τὸ οἰκοδόμημα αὐτὸ, ὅπου διδάσκειται ἡ κακοήθεια καὶ ἡ ἀσέβεια πρὸς τοὺς μεγάλους καὶ σεβαστούς!

Ναί, δεόν νὰ καταρρεύσῃ τὸ οἰκοδόμημα αὐτὸ—τὸ μόνον ἐναπολειφθὲν ἡμῖν, — ἔστω καὶ ἀντὶ μεγάλης θυσίας ἀν ἀνηγέρῃ, ἔστω καὶ ἄλλων τὰ βαλάντια, παρὰ τὰ ἡμέτερα ἀν ἐκενώθησαν καὶ κενοῦνται πρὸς συντήρησίν του, διότι δὲν ὑποφέρομεν νὰ μᾶς καταπατῶσιν οἱ μικροὶ, οἱ μὴ ὄντες ἄξιοι μῆτε τὸ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν ἡμῶν νὰ λύσωσι. Δέον νὰ κατακρημνισθῇ, νὰ μεταβληθῇ εἰς ἐρείπια, νὰ ἐκλίπῃ παντελῶς ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς ὁ ἀναθεματισμένος αὐτὸς οἶκος τῶν Μουσῶν, καθόσον θέλει καὶ καλὰ νὰ λειτουργῇ ἀνεξαρτήτως τῶν μεγάλων καὶ εἰς τὴν κυβέρνησιν

του ἀναμιγνύονται, ὡς μὴ ὄφελε, ἄνθρωποι μηδαμινῆς ἐπισημότητος, ἄνθρωποι μολὶς τὴν χθὲς τὸν κόσμον γνωρίσαντες, ἄνθρωποι κατέχοντες θέσιν καὶ περιουσίαν ἀσπράντους!

Δέον τὰ σχολεῖα ἡμῶν νὰ μένωσι διὰ παντός κεκλεισμένα, ὑπὸ τῆς ἀρχῆς πεφραγμένα, ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας περιεζωσμένα, ὡς αἰσχρὸν καταγώγιον καὶ ἐνδιαίτημα ἀλητηρίων, ὡς ἀχρεῖος οἶκος κακούργου χρεωκόπου ναί, ἐνόσω μᾶς διαφιλονεικοῦσι τὰ πρωτεία, τὰ ἀνέκαθεν ἡμῖν μόνοις ἀνήκοντα!

Ἀπόστολοι ἐκ περάτων τοῦ Βορρᾶ καὶ τῆς Δύσεως! Ρουμάνοι καὶ Βούλγαροι καὶ Παπισταὶ καὶ Εὐαγγελικοὶ καὶ Αὐστριακοὶ! Δράμετε ἐνταῦθα καὶ συνθλίψατε τὴν Μακεδονίαν εἰς τὰς παγετώδεις ἡμῶν ἀγκάλας, διότι ἐσθέσθη πλέον ἐκεῖ ὁ ἑλληνικὸς σπινθὴρ, ἀν ἐφοβείσθε ὁ ἑλληνικὸς σπινθὴρ, ὅστις, ἀν ἤθελε, ἡμπορεῖ νὰ ἀνάψῃ φοβεράν φλόγα καὶ σὰς κατακαύσῃ ἐσθέσθη αὐτὸς ὑπὸ τὸν κρούον καὶ ἰσθόλον σείλον τῶν παθῶν μας. . . Δραμετε λάβροι, ἐπιπέσατε, ὡς γῦπες τῶν χωρῶν σας, καὶ κατασπαράξατε ἀγενόχλητοι τὴν Μακεδονίαν διὰ τῶν γαιφῶν δυνάμεων σας. — Σεῖς δὲ, πάθη μας, παχύνετε τότε! — Στήσατε, ὦ φίλοι προπαγανδισταί, τὴν ἔδραν ἡμῶν ἐν μέσῃ Θεσσαλονίκῃ, ἀνοιξατε τὰς βίβλους σας, ἀνοιξατε τὰ ἀνεξάντλητά βαλάντια σας, διασκορπίσατε ἀφειδῶς τὸ δέλεαρ, σπείρατε τὰ ζιζάνια, τὸν εὐεργετικὸν σπόρον σας! Φθειράτε μας, φωτίσατέ μας, ἐκπατρίσατέ μας, ἐκφυλίσαστέ μας!!!

Δύστηνε λαὲ Μακεδονίας, κλαῖτε! Μέλλει νὰ κῦψῃ μετ' ὀλίγον τὸν αὐχένα ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ πανσλαυϊσμοῦ, τὴν κεφαλὴν σου ὑπὸ τὰς νευρώδεις χεῖρας τοῦ Ἰησοῦτου, διότι ἐστερήθης, ταλαιπώρε, ἄξιου προστάτου καὶ ἰδηγοῦ· διότι οἱ πνευματικοὶ σου πατέρες περὶ ἄλλα μεριμνῶντες καὶ τυρβάζοντες, ἐγκατέλειψάν σε ἔρημον καὶ ἀπροστάτευτον ἐξω τῶν σιγηλῶν τοίχων τῆς ἐκκλησίας, ἧς ὠρίσθησαν φρουροί!

τοῦ ἐκάματε, ἡ εὐγενῆς προσφορά, ἢν θὰ σὰς ἔκαμε, θὰ μοῦ ἀφαιρούσε πάντα δισταγμὸν. Αὐτὸς εἶνε!

— Ἀλλὰ πολὺ χαριτωμένος εἶμαι ἐγὼ λοιπόν. Τοῦ εἶπα, ὀμιλῶν περὶ τοῦ ἰδίου, ὅτι εἶνε ἐνοχλητικὸς γείτων. . . καὶ χιλιαῖς ἄλλαις ἀνοησίαις.

— Μπορεῖτε νὰ μὴ λάβητε αὐτὸν τὸν κόπον, κύριε μαρκησία, καὶ ἐὰν θέλητε νὰ ἀνηγγείλητε τὴν ἐπίσκεψίν μου πρὸς τὴν κυρίαν μητέρα σας, θὰ σὰς κάμω γνωστὰ ἐνώπιόν της μερικὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μετριάσουν παραπολὺ τὴν κακὴν ἰδέαν, τὴν ὑποίαν ἐσχηματίσατε περὶ τοῦ κ. Δερβιάυ.

— Εὐχαρίστως ἀπεκρίθη ὁ Ὀκτάβιος, ἀποθέτων τὴν κυνηγετικὴν ἀποσκευὴν του. Αὐτὸς ὁ σιδηρουργὸς ἔχει ὄψιν πολὺ ὅπως πρέπει ἀνθρώπου.

Ἐπειτα ὁ μαρκησὶος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐπλησίασε τὴν κυρίαν Μπωλιὲ καὶ ἀφῶ ἐφίλησε τὸ χεῖρ της.

— Ὁ κύριος Μπασελίνος εἶνε ἐξω, μητέρα, καὶ θέλει νὰ σὰς ἰδῇ.

— Διατί δὲν μπαίνει; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ μαρκησία. Ἐχω τόσην ὥραν ποῦ σὰς ἀκούω νὰ μιλήτε εἰς τὴ σκάλα. Καλημέρα, ἀγαπητὴ Μπασελίνε. . .

Καὶ ἐπειδὴ ὁ συμβολαιογράφος προσέκλινεν ὅσον τὸ ὀλοστρόγγυλον ἀνάστημά του τῶ τὸ ἐπέτρεπε.

— Μοῦ φέρετε καλὰς εἰδήσεις; προσέθηκεν ἡ μαρκησία. Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τοῦ

Μπασελίνου μετεβλήθη ἀπὸ μειδιώσεως εἰς μελαγχολικὴν. Καὶ ὑπεκφεύγων τὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν ἡ εὐγενῆς πελάτις του τῶ ἀπήνθηνεν, ὁ συμβολαιογράφος ἀπήντησεν σοβαρῶς:

— Σὰς φέρω εἰδήσεις, μάλιστα, κυρία μαρκησία. . .

Καὶ ὡσεὶ ἐπέιγτο νὰ ἔλθῃ εἰς ἄλλην σειρὰν ἰδεῶν. — Ἐπῆγα σήμερον εἰς τὸ Πόντ· Ἀθεὸν καὶ εἶδον τὸν κ. Δερβιάυ. Ὅλαι αἱ ἀναφανείσαι ἀνωμαλῖαι καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ κοινὰ ὄρια τῶν κτημάτων σας ἐξωμαλύνθησαν. Ὁ ἐντιμὸς φίλος μου δέχεται ὄλους τοὺς ὄρους, τοὺς ὁποίους σεῖς θὰ παραδεχθῆτε, καὶ εἰς εὐτυχῆς τιθέμενος ὑπὸ τὴν διάθεσίν σας.

— Ἀλλὰ τότε, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία μετ' ἐλαφρὸν ὕφος στενοχωρίας, δὲν ἔχομεν κανένα ὄρον. Ἀφῶ δὲ θὰ συμβιβασθῶμεν, δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην οὔτε νικητῆς οὔτε νενικημένου. Τὸ πράγμα θὰ λυθῇ ἀπὸ σας, ἀγαπητὴ μου Μπασελίνε, καὶ ὅτι κάνετε εἶνε καλὰ καμωμένο.

— Ἴδου μία λύσις ἡ ὁποία μετ' εὐχαριστεῖ, καὶ εἶμαι εὐτυχῆς διότι ἀποκατεστάθη ἡ εἰρήνη μεταξὺ τοῦ ἐργοστασίου καὶ τοῦ φρουρίου. Δὲν μᾶς μένει δὲ ἄλλο τίποτε ἢ ἡ ὑπογραφή τῶν προκαταρκτικῶν ἐγγράφων. Καὶ πρὸς ταῦτο ὁ κ. Δερβιάυ ἔχει τὴν πρόθεσιν νὰ παρουσιασθῇ μετὰ τῆς δεσποινίδος Σουσάννης, τῆς ἀδελφῆς του, ἵνα σὰς προσφέρῃ τὰ σεβάσματά του, κυρία μαρκησία, ἐὰν δὲ λάβετε τὴν καλοσύνην νὰ ἐπιδοκιμάσετε. . .

— Βέβαια, ὡς ἔλθῃ. Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ ἰδῶ ἐπι

Μακεδόνες, θρηνήσατε τῆς ποτε ἐνδόξου πατρίδος σας τὸ ἀρχαῖον κλέος, τὸ κίνδυνεὸν νὰ καταποντισθῆ ἐν ταῖς προπαγανδικαῖς κολυμβήθραις!

Κλαίεις, ὦ συμπολίτα, ἀκούων τὰ δεινὰ τῆς πατρίδος! Θρηνεῖς σὺ, ἑλληνικὴ καρδία, αἰθανομένη τὸν μαρασμὸν τοῦ ἑλληνισμοῦ σου! Καὶ ὅμως οἴμοι! εἶνε ἀληθὴ! Εἶνε ἀληθὴ καὶ διὰ τοῦτο ἡ τάλαινα ἡμῶν πατρὶς περιβεβλημένη τὸν πένθιμον αὐτῆς μανθῦαν, οὐμῶζουσα ἀτενίζει εἰς τὸ μέλλον τῆς τὸ μαῦρον! τὸ μαῦρον, διότι τὸ ἐμχυρίσαμεν οἱ ἀναίσθητοι!...

Θεσσαλονικεῖς, ὁμονοήσατε! Πρὸς θεοῦ παύσατε τὴν ἐπάρατον διχόνοιαν. Συμπνίξατε διὰ τοῦ πατριωτισμοῦ τὰ οὐτιδανὰ πάθη σας! Ἀποσκορακίσατε τὰ φαῦλα, ὦ Μακεδόνες, καὶ ὁμογυμῶνος συνασπίσθητε εἰς τὸν κρίσιμον ἀγῶνα. Ἐξέλθετε νικηταί. Ἄλλως εἴμεθα χαμένοι. Διὰ τὴν ζωὴν; διὰ τὴν ἀναπνεόμεν τὸν ἀέρα, ἐν ᾧ πλανῶνται αἱ ἱεραὶ τῶν ἐνδόξων προγόνων σικαί; Ἄν εἴμεθα ἄξιοι αὐτῶν ἀπόγονοι, ἅς τὸ ἀποδείξωμεν, θυσιάζοντες τὸ πᾶν εἰς τὸν ἱερόν βωμὸν τῆς πασχούτης πατρίδος. Τὴν ὁμόνοιαν, ὦ Μακεδόνες, ἅς προτείνωμεν ἀπρωτὸν ἀσπίδα πρὸς τὰς φαρμακερὰς βελόνας, τὰς ὁποίας μᾶς ἐκτοξεύουσι παγεραὶ ἐχιθναί, ἐμφωλεύουσαι ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῆς Μακεδονικῆς σημαίας!

Ἀμερόληπτος

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΙΔΕΑ

• Ἔργον οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη τόνειδος.

Πρῶτον στοιχεῖον πολιτισμοῦ εἶνε ἡ γεωργία καὶ αἱ βιοτικά τεχνά. Παρ' ἡμῖν αἱ τέχναι σπανίζουσι· ὑπάρχουσι πλείστα γῶρρα μὴ ἔχοντα ράπτην, ἐπαρχίαι δὲ ὅλαι στερούνται τραπεζοποιῦ, κεραμείως, βιβλιοδέτου. Κατὰ τὴν

τέλους αὐτὸν τὸν κύκλωπα, ὅστις μαυρίζει ὅλην τὴν κοιλίδα. . . Ἄ! ναι! . . . ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι τὸ πορτοφῶλι σας δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχη μόνον αὐτὸ τὸ συμβολαῖον τῆς μεταξύ τοῦ κ. Δερβλάου καὶ ἐμοῦ εἰρήνης, διότι τὸ βλέπω πολὺ ἐξογκωμένον, εἶπεν ἡ κυρία Μπωλιέ δεικνύουσα τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ συμβολαιογράφου. Χωρὶς ἄλλο μὲ φέρετε νέα ἔγγραφα διὰ τὴν δίκην τῆς Ἀγγλίας;

— Μάλιστα, κυρία μαρκησία, μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Μπασελίνος μὲ καταφανεστέραν ταραχὴν. Ἐὰν θέλετε θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῶν υποθέσεων σας. . .

Καὶ μὲ ἱκετευτικὸν βλέμμα ὁ συμβολαιογράφος ἐδείκνυεν εἰς τὴν μαρκησίαν τὸν υἱὸν τῆς καὶ τὴν κόρην τῆς. Ἡ κυρία Μπωλιέ ἠνθόνησεν. Ἀόριστος ἀνησοχία συνέσφιξε τὴν καρδίαν τῆς. Τί σπουδαῖον λοιπὸν εἶχε νὰ τῇ εἴπῃ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς, ὥστε δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ἀκούσῃ κανεὶς ἄλλος; Ἄλλ' ἡ μαρκησία ἦτο ἀποφασιστικὴ. Ὁ δισταγμὸς τῆς πολὺ ὀλίγον διήρκεσε. Καὶ στρέφουσα πρὸς τὸν υἱὸν τῆς.

— Οὐτάχθι, εἶπε, πήγαινε νὰ δῆς ἂν ἐδόθησαν αἱ διαταγαὶ γιὰ νὰ πάῃ κανεὶς ὑπὲρ τῆς εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου νὰ περιμένῃ τοὺς ἐξαδέλφους μας, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται εἰς τὰς πέντε.

Εἰς τὰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Κλαίρη ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, ὁ δ' ἀδελφὸς τῆς ἀνεσκίρτησεν. Ἡ πρόθεσις τῆς Μαρκησίας ἦτο προφανής. Εὔρε προφασίν τινα διὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὸν

Στερεὰν Ἑλλάδα ἤκουσα τοῦ δημοσίου κήρυκος τὰ ἐξῆς περιέργως διαλαλοῦντος ἐν τινι χωρίῳ: «Ὁ μπάριμπα Γιώργης ὁ ράφτης ἔφθασε καὶ θὰ μείνῃ 15 μέραις! ὅποιος ἔχει νὰ κόψῃ, νὰ ράψῃ, ἅς πάῃ νὰ τὸν ἀνταμώσῃ εἰς τοῦ παρεδρου τὸ σπῆτι!» Ἡ διάδοσις τῶν βιωτικῶν τεχνῶν θὰ ἦνε μέγα εὐεργέτημα διὰ τὸν ἑλληνικὸν λαὸν καὶ ἔτι μεγαλειότερον σημεῖον προόδου κοινωνικῆς.

Ἡ μεγάλη βιομηχανία εὐδοκίμει ὅπου ὑπάρχει πυκνὸς πληθυσμὸς καὶ ἄφθονος πλοῦτος, ἐξ αὐτῆς δὲ κυρίως ὀλίγον ὀφείλεται ὁ λαὸς καὶ μόνον αἱ ἀπολυτοὶ ἀνάγκαι ἀνθρώπων ἀπόρων θεραπεύονται· ἡ δὲ τῶν χειρῶν ὅμως ἡ μικρῶν μηχανῶν ἐργασία ἀρμόζει κυρίως εἰς λαὸν φιλόπονον καὶ φιλελεύθερον.

Ἡ ἀργία, ἡ ἀπειρία καὶ αἱ ὀλέθρια τούτων συνέπειαι, μέθη, κλοπὴ, ἀπάτη, ἐπιορία, θεσιθροία εἶνε κατὰ μέγα μέρος ἀποτελέσματα τοῦ ὅτι οἱ πλείστοι ἄνθρωποι οὐδεμίαν τέχνην γνωρίζουσι νὰ ἐργασθῶσιν. Ὁ ποιμὴν ὅστις ἠθελε γνωρίζει νὰ πλέκῃ κάλτσαν, φέρ' εἶπειν, ὅτι τὰ δάση θὰ ἐπυρπόλοι, οὔτε ζωοκλόπος θὰ ἐγίνετο· διότι ἐργαζόμενος καθ' ὃν καιρὸν τὸ ποιμνιὸν τοῦ βοσκει ἰσχύως, δὲν θὰ διελογίζετο πονηρά. Ἐν Τριπόλει τῆς Πελοποννήσου δὲν ὑπάρχει οἰκογένεια ἀπορος, οὐδεμία δὲ κόρη γίνετα ὑπὲρ τρία, διότι ὑπάρχουσι τέχναι τινες· εἰς τοὺς δήμους ὅμως Λαγείας, Μέσης, Δωριδος καὶ πλείστους ἄλλους ἐπικρατεῖ ἀπίστευτος ἀπορία καὶ κακοδαίμονία· διότι ἐνῶ ἡ γῆ εἶνε ξηρὰ καὶ ἄγονος, οἱ ἄνθρωποι οὐδεμίαν γινώσκουσι τέχνην, οὐδεμία δὲ γυνὴ ὑφαίνει καὶ ἡ χρῆσις τῆς βελόνης καὶ τῆς σκεπάρνης εἶνε ἄγνωστος. Διὰ τοῦτο δὲ σωρηδὸν οἱ κάτοικοι πολλῶν δήμων ἐκπατρίζονται.

Τὸ ἐργαστήριον ἐνός τεχνίτου ἀφ' ἑτέρου εἶνε κάλλιστον σχολεῖον κοινωνικόν, ὡς τούναντίον τὸ καπηλειὸν εἶνε πύγῃ διαφθορᾶς καὶ καταστροφῆς· διότι καὶ τὸ χαρτοπαίγιον ἐν αὐτῷ ὡς δηλητηριώδες φυτὸν ἐν αὐτῷ φύεται. Αἱ εὐαγγελι-

υῖόν τῆς. Καὶ μεταξὺ τῶν τριῶν τούτων ὄντων, τὰ ὁποῖα ἐλάτρευον ἄλληλα, ὑπῆρχε μυστηριώδης τις προκαταληψις, τὴν ὁποῖαν προσεπάθουν ν' ἀποκρύψωσιν ἀπ' ἀλλήλων ἀμοιβαίως. Ἡ Κλαίρη καὶ ὁ μαρκησίας χωρὶς νὰ εἴπωσι τίποτε, ἀπῆθυσαν πρὸς τὴν μητέρα των ἐν μειδίαμα, καὶ ἀπεμακρύνθησαν δι' ἀντιθέτων διευθύνσεων.

Ἡ δεσποινὶς Μπωλιέ κατέβη βραδέως πρὸς τὸ ἄνδρον. Ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Μπασελίνος ἔφερεν εἰδήσεις περὶ τοῦ δουκὸς τοῦ Βλιγνῦ τῇ ἐπῆλθεν αἰφνιδίως. Καὶ τρέμουσα σχεδὸν ἐκ συγκινήσεως, αἰσθανομένη τὴν κεφαλὴν τῆς στριφογυρίζουσαν, ὡς σφαῖραν, μὴ δυναμένη νὰ προσκολληθῆ εἰς μίαν ἰδέαν, περιεπάτει ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα, μὴ ἔχουσα κἂν συναίσθησιν παντὸς ὅτι τὴν περιεκύκλου.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ ἡ μαρκησία καὶ ὁ Μπασελίνος ἔμειναν μόνοι. Ὁ συμβολαιογράφος δὲν προσεπάθει πλέον νὰ δώσῃ εἰς τὸ πρόσωπόν του εὐμειδῆ ἔκφρασιν. Ἦτο σοβαρὸς καὶ σιωπηλός. Ἡ κυρία Μπωλιέ ἐσιώπησεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς, ὡς ἂν ἤθελε νὰ ἀπολαύσῃ μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου δευτερολέπτου τῆς ἡσυχίας, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἀκόμη· ἔπειτα γινόμενη ἀποφασιστικὴ.

— Λοιπὸν, τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε, ἀγαπητὴ μου Μπασελίνε;

Ὁ συμβολαιογράφος ἐκίνησε μελαγχολικῶς τὴν λευκὴν κεφαλὴν του.

(ἀκολουθεῖ)